

Софія Євдокименко-Ротар

СВОБОДА

UKRAINIAN newspaper published by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montbomery Street, Jersey City, N.J. 07303. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City, New Jersey.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1103 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1976.

Статті і дописи, підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція не несе відповідальності за зміст дописів, наданих на потреби випуску. Редакція не несе відповідальності за зміст дописів, наданих на потреби випуску. Редакція не несе відповідальності за зміст дописів, наданих на потреби випуску.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСоюзу 65% м.с. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Спільна відповідальність

За два тижні, із Святим Праці, в Америці закінчиться навчальний сезон і студенти та учні повернуться до свого головного заняття — до науки. Наша мова, на відміну від більшості інших американських мов, навчається по школах не тільки протягом 5-ох днів, але й в кінці тижня, в п'ятницю чи суботу, це навчається в школах українства. Крім того, їхні вчителі переповнені різними іншими заняттями: лекціями музики і танців, сходами молодечих організацій, пробами хору і т. д. Не дивно, що часами чути від наших дітей і хлопців нарікання, що вони перенавантажені і не мають часу, навіть дихнути. Такі слова чують переважно від наших молодших дітей. Старші ж добре розуміють, чому вони повинні належати до різних організацій, брати участь в місцевих ансамблях, а особливо ходити до шкіл українства.

Причини на це — багато. З чисто практичного боку, учень чи учениця, які навчаються в школах українства, часто можуть одержати за це кредити в їхніх щоденних середніх американських школах. Ті учні, які здають т. зв. "матуру", часто одержують кредити з української мови в коледжах і університетах.

Існують також інші причини, які не підпадають під категорію "чисто практичних". Наші молоді, наприклад, не треба говорити про "національний обов'язок", бо наші діти і хлопці, без заохоти з боку батьків чи провідників молодечих організацій, самі справляють помилкові інтерпретації історії чи культури Східної Європи, помічені в американській пресі, чи в шкільних підручниках, або висловлені викладачами в середніх школах чи університетах. Але, щоб той молодий українець чи українка могла успішно вивчатися з того заняття, то перш усього вони самі мають мати ґрунтовне знання з українознавчих предметів.

В додатку знання української мови відкриває молодій людині вікно до здобутків не тільки української культури, але також дає їй змогу легше вивчати іншу слов'янську мову і в такий спосіб запізнатися з культурними здобутками тих народів. Американець, який знає тільки одну англійську мову, такого доступу до культурних здобутків інших народів не має, хіба тільки в перекладах, а переклади рідко коли дорівнюють оригіналу.

Батьки і провідники молодечих організацій повинні обговорювати з нашими дітьми і хлопцями ці та інші користи, що їх дає знання української мови, історії, літератури. Очевидно, щоб наша молодь повніш скористалася з науки в школах українства, ті школи повинні бути на якнайкращому рівні. Управління деяких шкіл з допомогою Батьківських кружків, вже багато зробили в цьому напрямі. Але ще також багато чого треба зробити. Відчувається брак відповідних підручників, кваліфікованих вчителів, задовільних для викладів приміщень, браку фондів тощо. Ці проблеми управління шкіл і Батьківських кружків самі неспроможні розв'язати, тут потрібна співпраця цілої нашої громади. Як правильно відмічено на Всеамериканській конференції учителів шкіл українства, що відбулася на оселі СУМА в Елленвілі в червні ц. р., розвиток і поліпшення наших шкіл українства повинні бути однією з найголовніших питань також на недалекому XII Конгресі Українців Америки.

Дальше існування і розвиток шкіл українства — це спільна відповідальність батьків і цілої нашої громади.

У конвенційному калейдоскопі

Конвенції двох великих американських партій, раніше Демократичної в Нью-Йорку і тепер Республіканської в Канзас Сіті, можна вважати за справжній калейдоскоп американського життя, зокрема американської системи і політики. На цих конвенціях, наче в калейдоскопі, швидко змінюються і чергуються безліч красок і забарвлень цієї єдиної і справді незрівняної в світі демократичної системи, з усіма її світлами і тінями, з безліччю всіх контрастів та немисливих можливостей. Покійний наш приятель проф. Кларенс Меннінг називав ці конвенції "цирком" і мав правду: приглядаючись їм, вони рішуче роблять враження цирку, але своєрідним цирком можна б назвати чи не всі інші країни і міжнародні зібрання, з тією тільки різницею, що такі "цирки", як — наприклад — партійні з'їзди в Москві чи навіть Асамблеї Об'єднаних Націй переважно трагікомічні, а американські партійні конвенції, поза своєю зовнішньою "цирківністю", і є тим калейдоскопом американського життя і американської системи.

Кілька прикладів: На демократичній конвенції багато делегатів затикали собі вуха та робили кваку муну, але мовчали, як на те саме підвіщення, на якому стояли і до якого промовляли найвищі достойники, включно з можливим черговим президентом ЗСА, виступив і промовив... дезертир, який доіс кривався в чужій країні та якого, як на глум, ще й запропонували на кандидата на віцепрезидента. Але на конвенції однієї з інших партій делегати вставали з місць та оваційно вітали героїв В'єтнамської війни.

Для європейця взагалі, а для українця зокрема вже цілком неймовірно могла б видаватися поведінка переможців і переможених кандидатів. Кілька місяців під час правничої кампанії вони пригладували і принишували один одному всі "вольніти" і "невольніти" грихі і прогріхи, але після виборів переможений негайно гратулював переможця, а переможець перший простягав руку переможеному, один одного вихваляли та один одному прирікали повну співпрацю.

Таких і подібних подій та виступів можна б наводити з обох конвенцій без кінця і без краю. Приглядаєшся, дивуєшся і думаєш: тільки справді великий і зрілий та в кожному відношенні державний нарід може спромогтися на такі конвенційні "цирки", які в своєму результаті дають, закріплюють і гарантують ту "владу народу, через нарід для народу", про яку як сьогодні можуть тільки мріяти численні народи, між ними і наш український, історія яких вже охоплювала грубі томи тоді, як Американська Республіка щойно народжувалася двісті років тому.

Роман Рахманин

ТРАВА РОСТЕ І ПІСЛЯ НАС

Хто тільки спостерігав надто численні ювілеї — громадські та особисті з будь-якої благоденної нагоди; хто слідує за надмірно відновленою партійною полемікою за справи з-перед 30 чи більше років; хто помічає розгубленість серед нашої молоді під тиском навколишнього середовища, той мусить зробити висновок: українське суспільство в Україні та в країнах свого поселення вступило у період зміни.

Коли дводитесь передавати свою естафету молодшим, тоді передавач (старше покоління) і приймач (молдше покоління) переживають тривожний час. Тоді перед ними виникає запинання доцільності багаторічних зусиль на спільній загальній ниві — у минулому і в майбутньому. А це, звичайно, зводиться до запинання про сенс людського життя.

Наступні рядки — одна скромна спроба знайти і оформити цю відповідь, що бентежить нас усіх більше, ніж ми це визнаємо чи усвідомлюємо.

Не маємо у штанах

Поети відчувають, філософи розуміють, а хитрі політики використовують для свого владоловства "грав'яне світовідчуження" переважною більшістю людей. Людей, що існують немов частка навколишньої природи. "Росте Антонович і росте трава", — висловлює це світовідчуження найвидатніший український поет — вітаїст Богдан Ігор Антонович.

Вдоволені самим існуванням з дня на день і з року на рік, "доки Господь призначив вік", вони не тривожать своїх душ мислями про сенс свого буття. Про них і за них сказав усім можливим критикам такого світовідчуження той же Антонович у вірші про незнищенність матерії:

Прокотяться, як лява, тисячі століть,
де ми жили, ростимуть без наймення пальми,
і вугілля з наших тіл
цеїстиме горниці
каїтм,
задзвонять в мот серце
джагани в копальні.

(1936)

Вдумливі люди не вдоволяються таким поглядом на життя. На свої непокінчені думи-запитання вони шукають розсудливої відповіді, навіть якщо вони разом із Тарасом Шевченком визнають слабкість людини перед обличчям загадки життя:

Все йде, все минає —
і краю немає.
Куди ж воно йде?..
відкіля озалося?
і дурень, і мудрий нічого
нічого не знає.

Оксана Вікул

З танкового нотатника

З нагоди Українського Тижня, у Вашингтоні 26-го червня ц. р. відбувся концерт, у Конститутшен Голл. Цей вечір приніс нам безліч гарних вражень. Нашу увагу, очевидно, в першу чергу привагав містичний танок, і шим разом нас захопив балет "Борьба за свободу" Роми Прийм-Богачевської. У розмові з п-і Ромою довідуємося, що ідея до цього балету піддала їй творчого українського композитора Вадима Гомоляки "Карпатська легенда".

Ромка Прийма-Богачевська — балерина, хореограф, педагог — у своїй школі вчить техніки класичного балету, елементів модерного танку та "ознайомлює своїх учнів із стилізацією народного танку". Для своїх учнів вона створила казки "Попелюшка", "Квіт папороті" і танкову версію "Пер Гінта". Минулого року на Українському Фестивалі в Нью-Джерсі відбулася прем'єра ще однієї її укладу дуже спеціальної казки — тієї, що ми вперше з присміткою побачили на концерті у Вашингтоні.

Любов Колесняк

„МАНДРИВКА В МИНУЛЕ”

Питання: „Хто були мої предки, звідки вони походять, до якої етнічної спільноти я належу”, чимраз частіше розворушує, хвилює та спонукує до застосування багатьох американців. Цю проблему порушує телевізія, про неї пише преса. На початку цього місяця, точніше 5-го серпня, „Нью Йорк Таймс” надрукував статтю письменника і репортера Пола Вілкса п. н. „Поворот до слов'янської громади”, в якій він описує свої психічні переживання у зв'язку з пошукуванням за своєю національною ідентичністю, свій беззастановний конфлікт і врешті свій поворот до слов'янської спільноти. В наступному розділі 3-ї його репортажної пера з'явиться цикл телевізійних програм: „Шість американських родин”.

Вліті Пол Вілкс, перебуваючи в Іст Гемптоні, Н. Дж., довідався про слов'янський фестиваль у Гарден Стейт Арте Сентер в Гомделі, Н. Дж., в тому самому центрі, в якому відбуваються славні вже щорічні українські фестивалі, і виїхав туди, щоб зібрати відповідні враження, написати репортаж. Його репортажі і праці письменника здобули для нього серед американської спільноти популярність і фінансову незалежність. „І подумати тільки, що це все зумів досягнути... словаки” — пише у своїй статті Вілкс.

З хвилюючим призду Пола Вілкса на фестиваль, його огорнуло дивне і хвилююче враження. У нього створилося почуття, начебто він вибрався у „мандривку в минуле”... І це його бентежило, бо як часто сам собі він не хотів признатися, що в нього існує минуле — зовсім відірване і не пов'язане з його теперішнім способом життя. Його охопив майже переляк, наче б до нього повернулося дитинство, коли йому снився кошмарний сон, і він, прокинувшись, не був цим певним, чи ця примарна постать, що уявлялася йому у сні, ще й дала йому кімнати.

Дуже давно Пол Вілкс перебував у виключно слов'янському товаристві. Це було ще тоді, коли він ходив до церкви св. Бенедикта в Клівленді, де не лиш було коло нього словаки, але йому здавалося, що у світі немає іншого народу тільки слов'янської. І тому тут на фестивалі його зацікавили ці, ним призабуті люди. „Властиво, як виглядають словаки?” — запитував себе Вілкс. Чейже він фаховий репортер і в нього дар споклювати враження. Його батько і брати й досі живуть з праці, а йому платять за його написані спостереження. Отже, словаки... На перший погляд — їхній вигляд нічим особливим не відрізнявся від будь-якої іншої етнічної групи.

А потім Пол Вілкс, побачивши людей, які ступали черз за їжею, і собі прислав. Нарешті — в деяких змін, він зможе відчувати спільність з цими людьми, зможе начебто співжити з ними, каючи разом із... своїми людьми.

І враз він почув дивну, однак у звичайній знайому мову. Тоді пригадав собі, що цієї мови колись хотіла його на вчти бабуля, але він їй задивлювався, каючи: „Вабуню, я хочу бути американським хлопчиною”. Проте, в глибині душі Пол Вілкс знав, що ані тоді, ані пізніше, він ніколи

(Закінчення на стор. 4-й)

Михайло Г. Марунгак

БІОГРАФІЧНИЙ СЛОВНИК Д-РА В. КИСІЛЕВСЬКОГО

Д-р Володимир Ю. Кисілевський знову дав українській спільноті дослідний метричний д о к у м е н т, без якого важко буде обійтися дослідникам в студіях таких ділянок українського життя в Канаді, як генеалогія, демографія, статистика, мультикультурність та інші суспільні науки.

Ця англомовна праця, якої офіційний заголовок звучить: „Dictionary of Ukrainian Canadian Biography — Pioneers Settlers of Manitoba 1891-1900”, є першим томом великого задуму Української Канадської Дослідної Фундації обшукати всіх піонерів українців, які поселилися на гомстеді перед 1900 р. Після Манітоби прийшли 6 піонерів: Алберти, Саскачеван та інших провінцій, а згодом теж поселенські родини, які прибули після 1900 року.

Праця д-ра Кисілевського (в англомовних колах він відомий в скороченій назві як д-р Кей) підготована надзвичайно сумлінно. Він використав тут не тільки гомстедові документи, але також корабельні списки, документи прийняття канадського громадянства, часописи некрологів, статистики народження і смерті, споминали та все інше, що було тільки доступне для нього і його праці. Тут не тільки слідно працьовитість дослідника, але також науковий метод, про що говорить з признанням про це у своєму вступі до цієї унікальної праці відомий історик Манітоби проф. В. Л. Мортон, зараз професор Трентського університету.

Студія д-ра В. Кисілевського нагадує нам семіотичного д-ра Кипріяна Тангуя, який опублікував „Dictionnaire genealogique de familles Canadiennes”. В того роду словнику біографії, якщо б він повністю з'явився, кожний українець — канадець віднайшов би свого родоначальника в Канаді та його нащадків, пов'язаних з ним, а з ним і себе.

Д-р Кисілевський подас не тільки дані народження, прибуття до Канади, поселення на гомстеді, дітей, дату смерті тощо, але також і місце походження піонера з України.

Наш заслужений дослідник прийшов до цікавих заклучень, якщо йдеться про прибуття українських перших піонерів — гомстедників Манітоби. Всі вони прибули з полосу середнього бігу Дністра і Прута. Центри їх — це повіти Борщів і Заліщицький в Галичині, а знову Заставна і Кіпчанів в Буковині. Як стверджує автор, покликуючись на Енциклопедію Британіки, — це полосу, в якій розкопки неоліту говорять, що тут коло

Причини „легіонерської недуги” все ще невияснені

Філадельфія. — Поміж однієї з найбільш інтенсивних інвестицій в історії ЗСА, групі 21 спеціальних

яго з ентузіазмом. Ми бачили в ролі Нації Сандру Белостраці, партнером якої був Герой — Юліо Горват, та корну постать Прокуратора в дуже добром виконанні Флорина Скаратта. До успіху цього твору немає спрчинилися костюми проекту Слави Геруляк. Вони доповнювали ліній рухів, на яких не було ніяких зайвих прикрас, а кольори відповідали характеру поодиноких постатей.

Велика ідея, подана в мистецькій формі та професійному виконанні на основі надзвичайно гарної й відповідної до теми музики — це зворушлива та гідна уваги подія у житті нашої громади. Всім же нам відомо, як багато зовсім не мистецьких продукцій в ім'я високих ідей нам доводиться оглядати.

І так, шим разом пані Рома знову нас обдарувала і збагатила Казкою — тією Казкою Казок, з якою ми постійно живемо, в яку віримо, яка дає надихнення у нашому житті — Казкою нашої боротьби, зрозумілою і присвяченою усім, хто любить свободу.

дослідників хворіб не вдалося знайти причини т. зв. „легіонерської недуги”, яка була причиною смерті 28-ох осіб і захворів на запалення легенів 146 інших, що брали участь в ставейній конвенції легіонерів тут чотири тижні тому.

Минулого четверга дослідники Центру контролю хворіб закінчили безуспішну інвестицію, заявляючи, що їм вдалося встановити тільки два спільні фактори: всі хворіючі особи були безпосередніми чи посередніми учасниками конвенції і всі замешкували в готелі Велю-Стретфорд або в безпосередній віддалі від нього. Теревіри водних проводів в цьому готелі, де відбувалася конвенція, виявили 19 недомог, але д-р Леонард Бахман, ставейний секретар здоров'я, стверджує, що лабораторна перевірка води не виявила жадних загрозливих бактерій. В дальшому він заявив, що недуга більше не поширюється і нема загрозливих випадків. Вже після конвенції легіонери зачотавано шість захворів на цю саму недугу, хоч і в менш інтенсивній формі, серед учасників Міжнародного Евхаристічного Конгресу, я-

5 тисяч років тому існувала висока культура, було вже мешкальне б у д і в н і т в о, управа рілі, випас худоби, хов птиці тощо. Трипільські сліди — взори цієї культури віднаходили нині в українській кераміці, килимарстві, вишивці та писанцях. Це діялось на українській лемі.

В поодиноких родах, де є на це дані, д-р Кисілевський замічує також шляхетське походження українських поселенців, неначе хоче вказати також на новішу і багату культуру минулого української людини.

Не легко прихотилося нашому дослідникові добувати історичних даних серед спотворених імен англомовними урядовцями; наприклад: Шпачинський Микола був зареєстрований як „Скакофарскі Мікалоф”; Грицак Вавро, як „Мриасар Вавіскоут” і т. п.

Праця налічує 249 сторінок, оформлення після азбуки місцевості Манітоби, а в них після азбуки поселених родин.

Цю українсько-канадську метрику повинен набути щонайменше кожний, якого рід з тут зареєстрований. Крім цього книга повинна знайти в кожній бібліотеці, бо це надзвичайно цінний варіант праці для дальших дослідів.

Під кінець кількох слів про „Українську Канадську Дослідну Фундацію”, яка працює від початку існування під кермою відомого педагога та громадського діяча сотника Степана Павлюка. Задляки йому та його співробітникам, які в більшості рекрутуються з ветеранських кіл, з'явилися 1964 р. праця д-ра В. Кисілевського п. н. „Early Ukrainian Settlements in Canada 1891-1900”, згодом знову англомовна праця „An Ukrainian Canadian in Parliament”. З ініціативи цієї фундації були друковані ці опрацьовані ще інші дослідні праці. Як довідуємося, стараннями цієї фундації з'являються в англійській мові розвідки д-ра Осипа Олеськова про українців в Канаді та виїзд до Канади. Це добре складається, бо Українська Академія Наук саме публікує ці праці в оригіналі в серії „Джерела до історії українців Канади”.

В кількох останніх рядках відношуємо дещо і про самого автора, який пов'язаний з життям українців Канади ще з 1928 р. До великих розвідок його заслуг належить б а г а аторганна праця також на полі журналістики і письменства, дальше праця в Українському Бюро в Лондоні, а від 1941 р. праця в Департаменті Національної Оборони та зв'язки з етнічними групами Канади, які від 1950 р. продовжували в Департаменті Громадянства й Іміграції. Його слово багато значило на тому, що сьогодні в Канаді ми можемо говорити авторитетно про поняття канадської багатокультурності.

Свій багаторічний досвід д-р В. Кисілевський виявляє в більшості і менших дослідних працях, розвідках та принагідних доповідях на наукових форумах. Хоча йому в дні 4 серпня ц. р. сповнилося 80 років життя, наш учений має повні руки праці й великі плани. Про це з певністю наші науковці кола заговорять освоюючи з нагоди 80-річчю небуденного ювілею цієї небуденної людини.

ВСТУПАТЕ В ЧЛЕНІ
УНСоюзу!

кий відбувся тут від 1-го до 8-го серпня.

У Філадельфії залишається два спеціальні дослідники, а три окремі групи медичних дослідників дальше працюватимуть над розкриттям цієї містеріозної недуги.

ТРАВА РОСТЕ І ПІСЛЯ НАС

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ки вони перетворили у негідне плазування перед московськими вождями.

В обох системах — нацистській та більшовицькій — гідну людину перетворюють ще за життя у бездушну час тинку всевітньої матерії. Цю саму тенденцію зміцнюють сьогодні нові, складніші умови життя.

Звужений світ —
звужений можливості

Щоправда, засоби транспорту, зв'язку, масової інформації та наукових знань сьогодні більш доступні, ніж у минулі століття. Земна куля з її п'ятьма континентами нагадує одне велетенське міське селище. Водночас кількість людей на Землі зростає неспівмірно до їхніх засобів прожитку, а тому й спроможності однієї людини почути іншу пропорційно зменшилася.

Хто сьогодні за короткий час свого зрілого існування може вибитися на поверхню людства? Хто, під шум даєдів стурдированих ракетних бомб, що уміють самі спостерігати обстановку, думати, зарахувати себе і вирішувати, куди їм доцільніше спрямувати свої підривні стріли, — може надіятися на те, що його чи її голос почує інша самотня людина?

Ось чому в нашому та в усякому іншому суспільстві люди наполегливіше метушаться довкола своїх дрібних справ, ніж довкола громадських чи загальнонаціональних. Ось чому

(Продовження буде)

Вдала маніфестація АБН в Англії

У Манчестері, Англія, 18 липня ц.р. відбулася антивоєнська та антикомуністична крайова маніфестація АБН з приводу Дня поневолених націй. Українські, англійські, литовські священики відправили спільну Богослужбу на ініціативу поневолених безбожницьким російським імперіалістичним народів. Центральна англійська церква була вивішена вперше. Співав чудово український хор. Відбувся похід з церкви до доми, де відбулося віче. Напереді походу йшли молоді групи у народних строях, несли національні прапори: український, литовський, латвійський і інші. За ними центральні делегати українців, хорватів, литовців, латвійців й інших та понад тисячу учасників походу. Віче було незвичайно успішне. Проводив ним литовець. Промовляли: мгр Слава Стецько, кандидат на посаду Петлов і Дон Мартін. Схвалено однодушно резолюції з засудженням російського імперіалізму і комунізму, даючи підтримку національно-визвольній боротьбі України й інших поневолених націй за їхню національно-державну незалежність.

Промови були на дуже високому поемі. Промова Слави Стецько була кількаротно перервана бурхливими оплесками.

АБН

ВИКОРИСТАЙТЕ НАГОДУ; РІДКІСНІ ВИДАННЯ!

Андрій Яковлів: «ДОГОВІР ВОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО З МОСКВОЮ 1864 р.» \$2.00
Микола Ковалевський: «ПРИ ДЖЕРЕЛАХ ВОРОТІВ» — мемуари 3.50
Авраам Шифрін: «У СОВЕТСЬКІЙ КАТІВНІ». Із свідчень політ'язня 1.50

Замовляти можна в книгарському відділі при «Свободі», пересилуючи чек або поштовий переказ.

«СВОБОДА» BOOKSTORE
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

КОНЦЕРТ

присвячений пам'яті славної челистки і професора

ЛЮДМИЛА ПОЛЕВСЬКОЇ
ЗОНА ПОЛЕВСЬКА
ЧЕЛИСТКА-ВІРТУОЗ

При фортепіані

проф. д-р

МИКОЛА

ПОЛЕВСЬКИЙ

в суботу, 28 серпня 1976 року

о год. 10.30 до 10.55 перед полуд.
РАДІОСТАНЦІЯ WNYC FM (93.9 on the dial)

Наріжний камінь під Громадський Центр у Клівленді

Святопокровський Український Релігійно-Громадський Центр у Клівленді за проектом інж. арх. Зоряна Городиського.

Клівленд, Ог. (омб). В суботу, 14-го серпня ц.р. у 988-мі роковини Хрищення України, Блаженніший Патріарх Йосиф І посвятив у храмі Жировицької Богородиці й св. Сергія й Власа, при Патріаршому Дворі у Голі, наріжний камінь під будівлю Святопокровського Українського Релігійно-Громадського Центру в Клівленді, в присутності делегатів Святопокровської парафії з Клівленду.

Цей наріжний камінь, що його посвятив Блаженніший Патріарх, впродовж вимурюють у будинку Святопокровського Релігійно-Громадського Центру, при 6810-14 Бродв'ю Роуд у Клівленді - Шармі, Огайо, в неділю, 29-го серпня ц.р. безпосередньо після Торжественної Соборної Святої Літургії, що в ній співслужитимуть: о. крп. Микола Павлишин, настоятель Святопокровської парафії й гості з Європи: о. д-р Іван Гриньох з Німеччини, канцлер Блаженнішого Патріарха, о. д-р Іван Давидко й о. Петро Стецько, з Риму.

До співслуження цієї Соборної Служби Божої запрошено отців душпастирів помісних парафій св. Володимира й Ольги з Чикаго й св. Арх. Михаїла з Філадельфії, як також усіх місцевих священиків. Співатимуть хор церкви Святої Покрови.

МОСКВА НАЙБІЛЬШЕ...

(Продовження зі стор. 1-ої)

е 40% українців. Він часто зустрічає українців, які вважають комунізм формою російського імперіалізму.

Амалрик задає м. ін. також про те, що влада в Україні поводитиметься з українськими націоналістами особливо злочинно й дає їм довгі терміни покарання в порівнянні з іншими.

Повертаючись до книжки В. Мороза «Репортаж», Амалрик підкреслює, що це «дійсно сильна книжка, вона грала в моєму житті до певної міри роль».

Москва безсумнівно боїться українського націоналізму.

В Аргентині звільнено арештованого американського священника

Буенос Аїрес. — В середу, 18-го серпня, аргентинський військовий уряд звільнив з тюрми американського католицького священника, о. Джеймса Вікса, професора теології в семінарії Кордоба, якого заарештовано 3-го серпня, разом із 5-ма семінаристами. Отця Вікса звільнили після того, як американська амбасада минулого тижня заперечувала перед хунтою, що той військовий уряд не тільки відмовляється подати до відома до цієї священник перебуває, але також відкидає клопотання консула ЗСА, який хотів віддати о. Вікса. Перед звільнен-

Маєстро Василь Авраменко відбув зустріч з д-ром Мироном Куропасем в Білому Домі

Вашінгтон. — Ще кілька місяців тому, в середу, 19-го травня, визначний і заслужений балетмайстер Василь Авраменко, перебуваючи у Вашингтоні, відвідав у Білому Домі д-ра Мirona Куропаса, спеціального асистента президента Джералда Форда для етнічних справ. Після візиту і приязного розмови, д-р Куропас написав своєму славному землякові такого листа:

«Ваша недавня візита в мой канцелярії в Білому Домі була для мене великою честю. Завжди з великим привітсьм зустріти особу, яка, більше ніж хто інший, відомий мені, є представником дійсного значення двокультурності.

Складаю Вам мій найщиріший побажання з нагоди відзначення Вами 50-ліття прибуття на цей континент. Ваша праця для поширення українського танцю в Америці є легендарною. Ви зробили більше для збереження нашої багатогранної української культури ніж хто-будь інший. Українська громада в Америці зобов'язана Вам за Вашу невтомну працю, Вашу чутливість та за Ваші досягнення.

Грутування з нагоди знаменної 50-ї річниці!

ЗАКІНЧИЛИСЬ ПЛАСТОВІ ТАБОРИ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

«Ті, що греблі рвуть», який святкує в цьому році 50-річчя свого існування.

Назву табору юнаків «Чикамауга» взято з назви місця битви з часів громадянської війни, учасником якої був український ген. Іван Васильович Турчин. Провід табору юнаків очолювали: ст. пл. Ярмо Левицький — командант, Аскольд Бук — бунчужний, Рокко Гринів — писар та п'ять булавників. Вони разом із 27 юнаками збудували на оселі трасу бігу з перешкодами, що було знаменитим прикладом пластової піонерки. Цю трасу відкрито офіційно в «Дні Пласту» показом бігів, в яких продемонстровано на веселю, як можна правильно й несправильно її вживати. Юнаки виступили також з показовим впорядком.

Можна було відгадати, що темою табору новачок була українська пісня, бо 24 новачки, учасники табору, співали багато українських пісень, що їх вони вивчили на таборі. На «День Пластунки» табір новачок підготував програму українських пісень та народних танців. Цей табір під назвою «На райдузі пісень» перевела команда у складі: ст. пл. Оля Рет'ка — командантка, Надя Рет'ка — бунчужна, Оленка Слободян — писар і три сестрички булавни.

Згадуючи початки українського поселення в ЗСА в копальнях стейту Пенсильванії, табір новачків вибрав собі назву «Шахтарі». Згідно з пластовою традицією, кожний табір відбуває свячення. На таке хрещення табору новачків була табору юначок змайструвала всім новачкам та їх братчикам у подарунок шахтарські шапки. В «День Пластунки» мали «шахтарі», яких

КОЛИ ПОДорожуєТЕ:

- АВТОМ
- ВЛАСНИМ АБО ЧУЖИМ
- АВТОБУСОМ
- ПОІЗДОМ
- ЛІТАКОМ
- КОРАБЛЕМ

всюди і завжди хоронить Вас

анцидентова
грамота
УКРАЇНСЬКОГО
НАРОДНОГО
СОЮЗУ!

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

До численних голосів у пресі про успіхи нашої молоді приємне було б додати пару слів про мгр Ларису Дячок.

В травні цього року Лариса закінчила студії в Мериленському університеті й одержала диплом магістра музики.

В цьому році вона взяла також участь у конкурсі композиторів стейту Мериленд і в цьому конкурсі дістала першу нагороду. Конкурс цей кожного року переводить Фондація Красного Мистецтва в Анаполісі, Мд.

Початкову музичну освіту — гра на фортепіані, сольфеджіо і спів, Лариса одержала в школі Українського Музичного Інституту, (УМІ), в класі проф. Ольги Сушко-Наконечної, починаючи від сьомого року життя на протязі вісьмох років. Уже в тому часі вона виявляла видатний талант до музичного мистецтва. Від десятого року життя почала творити композиції, імпровізувати, а від дванадцятого року життя почала брати участь у мистецьких програмах громадських імпрез. Виступи її були різноманітні: виконувала класичні твори на фортепіані, акомпанювала, співала в хорах, а також часто при власному акомпанюванні фортепіано або гітарі співала популярні, народні, пластові та інші пісні.

Будучи на Союзі, на її голос (альт) звернув увагу сл. п. Іван Задорний. Він заангажував Ларису на цілий літній сезон виступати із своїм репертуаром пісень — сольо або в дуеті — на сцені Союзівки. Як студентка університету на протязі одного семестра належала до «Глі-Клаб» та співала сольо або в дуеті до радіа Мериленського університету.

На музичний талант Лариси звернув особливу увагу голова Музичного Департаменту Мериленського університету д-р Лоренс Моос, відомий композитор в американському світі.

Він переконав Ларису, що вона повинна всецільно посвятитися музиці, а передусім композиції.

Численні її твори на фортепіані та на інші інструменти, напр. «Квітень на луці інструментів» і «Смичковий квартет», опрацьовані переважно в модерному стилі, були вирізнені і грати на сцені університету.

Лариса має двох братів. Вони в хлоп'ячих роках виявляли також зацікавлення музикою. Однак вибрали інші професії: д-р Орест посвятився науковим дослідженням океанографії, а мгр Даріан — архітектурі. Обидва молоді панове, як і раніше, і їхній батько інж. Теодозій, є членами місцевого Відділу Т-ва Українських Інженерів Америки.

Дитячі і молоді роки так Лариса, як і її брати, провели в Пласті, і спомини про пластові табори залишилися для них незабутньою казкою молодості.

Лариса планує продовжувати студії в ділянці композиції, гри на фортепіані і диригентури, завершуючи їх докторатом.

Н. Н.

В Сороковий день по смерті

бл. п.

д-ра СТЕФАНА ЯНЕВА

відбудуться

Богослуження

26-го серпня 1976 року

в церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в НЮАРКУ,

Н. Дж., о год. 7-й раню;

в церкві СВ. РОДИНИ в ВАШІНГТОНІ, Д.К. о

год. 8-й раню.

Допітка Д-р ЛЯРИСА ЯНІВ-ФОНТАНА з Родиною

Дізнаюся болісною вісткою із уст Пластунства та Громадянства, що 17-го серпня 1976 р. відійшла у засвіти член 2-го Куреня УПС «Ті що греблі рвуть»

бл. п. д-р мед.

БОГДАНА САЛАБАН-ГЕІНС

з дому СТАВНИЧА

Пл. Сеп.-Сер., член булав табору на «Сокол» в Україні, б. член Булавни Гол. Команданти Плістунки та Булавни Головної Булавни Пластунки.

Родині нашої дорогої Подруги складасмо глибоке співчуття.

У смутку —

2-й КУРІНЬ УПС і 4-й КУРІНЬ УСП

„ТІ ШО ГРЕБЛІ РВУТЬ“

Замість квітів просимо, згідно з бажаннями Померлої, складати датки на Українську Енциклопедію у Сарселі, Франція.

Дізнаюся сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомих, що дня 18-го серпня 1976 р. відійшов від нас у Вічність, у віці 83 років, по довший і тяжкій недугі наш ЧОЛОВІК, ВУЙКО І ШВАГЕР

бл. п.

ІВАН БІЛОУС

б. полковник в Армії УНР, учасник визвольних змагань в рядах УСС, інспектор шкіл українства в Детройті, Чикаго і Клівленді з рангом УККА, член українських товариств та кооператив та директор Рідної Школи в Детройті, в краю управитель школи на Рогатинщині.

ПАНАХИДИ: у Детройті, 18-го серпня, о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Градовського, 19-го серпня, о год. 9-й ранку, а після о год. 9:30 Заупокойна Богослужба в церкві св. Івана Хрестителя. Тіліні останки Покійного будуть перевезені до Акрона, Огайо. Дня 20-го серпня 1976 р. о год. 7:30 веч. відбудеться Панахида в похоронному заведенні П. Кутца в Акроні. 21 серпня після Панахиди в похороннім заведенні о год. 9-й ранку, відбудеться о 9:30 Богослуження в Українській Католицькій Церкві св. Духа. Похорон відбудеться на цвинтарі Святого Хреста в могилі рідні.

В смутку:

СОФІЯ — жінка

УЛІНА — швагрова з чоловіком Д-ром

ВОЛОДИМИРОМ ВІЛЕЦЬКИМ

ОЛЕНА — сестричка з чоловіком Д-р

ЄВГЕНІОМ МАРТИНКОМ та дітьми

КАТЕРИНОЮ та МАРТОЮ

Замість квітів на могилу Покійника, просимо складати пожертви на Українську Катедру в Гарварді.

З глибоким смутком повідомляємо Рідню, Приятелів і Знайомих, що в п'ятницю, 20-го серпня 1976 р., після довгої й важкої недуги упокоїлася в Бозі на 52-му році життя наша Найдорожча і Незабутня МАМА і БАБУНЯ

бл. п.

МАРІЯ СУШКІВ

вдова по покійному ЕМІЛЕВІ СУШКОВІ

ПАНАХИДА відправляється в понеділок, 23-го серпня в похоронному заведенні Литвин-Литвин, при 801 Springfield Avenue, Irvington, New Jersey, о год. 8-й ранку.

ПОХОРОН у вівторок, 24-го серпня 1976 р. о год. 8:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, а після на український православний цвинтар св. Андрія в Св. Бавид Бруку, Н.Дж.

Важким горем прибиті:

дочка МАРТА з мужем Д-ром БОГДАНОМ ВОРОХОМ

внуки: ЛЯРИСА, ХРИСТІЯ і МАРКО

Ближча і дальша Родина в Америці і в Краю

